

La Santa Sede

DISCURSO DEL SANTO PADRE JUAN PABLO II DURANTE EL ENCUENTRO CON LOS PEREGRINOS CATALANES

Lunes, 5 de diciembre de 1988

*Senyor Cardenal,
Germans en l'Episcopat,
Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya,
Estimats germans i germanes:*

1. És per a mi motiu de gran satisfacció trobar-me aquest mati amb tots vosaltres, Pastors i fidels de les diòcesis catalanes, que heu volgut commemorar el Mil·lenari de Catalunya peregrinant als sepulcres dels Apòstols Pere i Pau.

A tots i a cadascú dels aquí presents vull saludar cordialment. Sé que heu vingut a Roma, centre de la Catolicitat, amb el propòsit de renovar la vostra professió de fe, la vostra adhesió a Crist e i a aquesta Seu Apostòlica, per envigorir la saba de les vostres arrels cristianes.

Encara tinc molt viu el record entranyable de les fervents celebracions de fe i amor viscudes a Montserrat i a Barcelona, durant la primera visita pastoral a Espanya, fa sis anys. Llavors vaig tenir l'oportunitat de comprovar la noblesa de l'esperit català, la laboriositat de la seva gent, les manifestacions d'afecte al Successor de Pere.

L'efemèride que esteu commemorant no té que reduir-se simplement al record històric del vostre caminar com a poble. Ha de servir per a prendre consciència, una vegada més, de que el cristianisme ha sigut un element molt important en la conformació de l'identitat de Catalunya en aquestos mil anys de la seva història. Per açò cal assenyalar que l'acció de l'Església, sobre tot a través de les petites parròquies, ha anat configurant el poble català amb tots els trets propis: culturals, socio-polítics i econòmics. Aquesta herència us crida a tots a créixer les virtuts cíviques, humanes i cristianes que han distingit als fills i filles de Catalunya.

2. En esta circunstancia, deseo exhortaros a todos a renovar

– vuestra fidelidad a Cristo: conociéndole mejor, amándolo todavía más, siguiéndole incondicionalmente;

– vuestra fidelidad a la Iglesia, esposa de Cristo, la cual nos da su Palabra y nos distribuye los medios de salvación, convocándonos a formar un pueblo de hermanos, hijos de Dios;

– vuestra fidelidad al hombre, creado a imagen de Dios, cuya dignidad debe ser siempre respetada y sus derechos tutelados.

Con la tenacidad que brota de la virtud de la fortaleza, permaneced fieles a vuestras raíces cristianas, traduciendo vuestra fe en obras que hagan más visible el Evangelio en vuestra sociedad, en vuestras familias, en vuestras propias vidas.

Como tuve ocasión de decir en nuestro inolvidable encuentro en el Nou Camp de Barcelona, también ahora quiero alentaros a que evitéis el espejismo en que se puede caer cuando se quiere cambiar la sociedad “cambiando sólo las estructuras externas o buscando únicamente la satisfacción de las necesidades materiales del hombre”. Por el contrario, es necesario “empezar por cambiarle a sí mismo; por renovarse moralmente; por destruir las raíces del egoísmo y del pecado que anida en cada corazón” (*Homilía de la Misa celebrada en Barcelona*, 7 de noviembre de 1982, n. 5). Fruto de este cambio interior debe ser la solidaridad que hemos de realizar a través de acciones concretas en favor de los pobres y marginados que tenemos a nuestro alrededor.

3. Por ello, invito a todas las familias de Cataluña a que, desde el amor, la unidad y la santidad de su vocación, se sumen a la obra de rescatar y preservar los valores cristianos, éticos y humanos que la han configurado en su devenir histórico, y de los que tan necesitada se encuentra la sociedad actual.

Fomentando las virtudes en el seno de vuestras familias, abriréis nuevos caminos y daréis motivos de esperanza a la juventud, que a pesar del permisivismo y el consumo, busca no obstante ideales nobles que den sentido a sus legítimas aspiraciones por un mundo más justo y fraterno. A los representantes de esa juventud de Cataluña, que en gran número habéis venido a Roma, reitero la invitación que hice a los jóvenes barceloneses con quienes compartí una inolvidable velada el año pasado en Casteljandolfo: “Sed muchachos y muchachas con personalidad propia. No os dejéis engañar por falsos profetas que anuncian una felicidad fácil pero efímera o que predicán ideologías abiertas o solapadamente contrarias al Evangelio”.

4. Desitjo acabar aquest encontre dirigint-me a la Mare de Déu de Montserrat, la “Moreneta”, com l’anomeneu familiarment, per a posar sota la seva protecció les intencions dels Bisbes de

Catalunya, dels seus sacerdot i de les persones consagrades; les aspiracions d'una vida cristiana mes autèntica en les parròquies i comunitats; els ideals evangèlics dels seglars compromesos; la recta i sana educació de la joventut; les necessitats dels pobres i abandonats; la solitud dels vells; el dolor dels malalts, dels marginats i de tots els qui sofreixen.

Amb tots vosaltres vull repetir la pregària que heu recital amb ocasió d'aquest Mil·lenari: "Vós sou la Mare de tots els homes. Guardeu sobretot les famílies d'aquest poble català: que siguin fogars d'amor i vida, formadores d'aquells homes i dones que la nostra Pàtria i la nostra Església necessiten... Confiem al vostre cor de Mare tots els habitants de Catalunya. Que vivint sempre ben agermanats en el lligam de la caritat i realitzant els valors de l'Evangelí, aconseguixin d'ordenar la vida social segons el voler de Déu".

Amb gran afecte us dono a tots la Benedicció Apostòlica.